

MAKE YOU

LÉGY az enyém

Mine

HONEY MOUNTAIN

MAKE YOU

LÉGY az enyém

Mine

LAURA PAVLOV

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Laura Pavlov: *Make You Mine – Honey Mountain Series, Book 3*
First published independently in 2022

Fordította
Tamás Paulina

Szerkesztette
Hudácskó Brigitta

Borítóterv
LJ Anderson, Mayhem Cover Creations

ISBN 978-963-636-807-4

Minden jog fenntartva

Copyright © Laura Pavlov 2022
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Tamás Paulina 2026

Mama,
köszönöm, hogy elolvasod minden szavamat, és ennek az utazásnak minden napján támogatsz engem! Köszönöm, hogy minden egyes lépésénél felvidítasz, és azt is, hogy te vagy a legnagyobb rajongóm! Örökké hálás leszek érte. Annyira szeretlek!

Puszi:
Gombocska

A könyv fikció. A nevek, a karakterek, a helyek, a márkák,
a média- és egyéb események vagy a szerző képzeletének szülöttei,
vagy fiktív módon használatosak. Minden konkrét, élő vagy holt sze-
mélyhez, eseményhez vagy helyhez való hasonlatosság csakis a vélet-
len műve.

Laura Pavlov

egy

...

Ashlan

JACE-SZEL SZEMBEN ÜLTEM a konyhaasztalánál, miközben ő jegyzetfüzetet vett elő, és megköszöri a torkát.

– Nem tudom eléggé megköszönni, hogy bevállalod ezt. És ha rájössz arra, mit is akarsz kezdeni az életteddel, és az nem ez lesz, azt is meg fogom érteni, de komolyan. Tudom, hogy ez csak ideiglenes. Csak szólj pár héttel előre, amikor úgy gondold, hogy elegend lett, rendben?

– Ez csak természetes. De úgy tervezem, hogy maradok egy darabig, ha felfogadsz – mondtam, miközben zavartan kuncogtam. Merthogy ez a férfiember mintha egyenesen egy szexi tűzoltónaptárból lépett volna elő. Magas volt, széles vállú, a bőre ragyogó barna, a teste minden centimétere kemény és kidolgozott. Na jó, persze, a teste minden centiméteréről azért még nem nyilatkozhattam. – Nincs itt túl meleg?

Atyaég. Csak nem hangosan ejtettem ki ezt a számon?

Jace felnevetett azon a szexi, rekedtes torokhangján, amitől borzongás futkosott föl-le a gerincemen.

– Megnézem a termosztátot. Pokolian meleg van ma odakint.

A konyha falához lépett, én pedig kiharítottam, hogy hátal áll nekem, és villámgyorsan, vadul legyezgetni kezdtem az arcomat. Jace a családunk jóbarátja volt, amióta a tűzoltóságon kezdett dolgozni apámmal, és az elmúlt pár évben rendszeresen eljött a vasárnapi vacsoráinkra. De az utóbbi időben, ahányszor csak a közelébe kerültem, valósággal elaléltam. Nem tudom, mi ütött belém.

Vonzó férfi volt. Határozottan vonzó.

Én meg emberből vagyok.

– Egész nap a vendégházat készítettem elő, úgyhogy talán csak kimelegettem – próbáltam könnyed hangot megütni, de igazság szerint felőlem akár havazhatott volna odakint, akkor is felhevültem volna ennek a férfinak a közelében.

Nem voltam túl büszke azoktól a gondolatoktól, amelyek az utóbbi időben a fejemben rajzoltak, de tudtam, hogy majd elmúlnak. Szakítottam Henryvel, akivel pár hónapig jártam a főiskola vége felé. Az a kapcsolat nem tartott sehová – ő szerette volna komolyabbra fordítani, én viszont nem éreztem ugyanazt. Úgyhogy lediplomáztam, és hazajöttem Mézhegyre.

Meg akartam írni azt a könyvet, amelynek az ötlete már pár éve felmerült bennem, és így elvállaltam a gondozói szerepet Jace két kislánya, a földkerekség két legedesebb csöppseége, Paisley és Hadley mellett, miközben az álmaim nyomába eredtem.

Az, hogy közben odavagyok az új főnökömért, igazán nem bűn. Vagy igen?

Jace visszaült a helyére. Az izmai megfeszültek a fehér trikója alatt, nekem pedig kiszáradt a szám. Gyönyörű kék szeme volt – a legvilágosabb kék, amit életemben láttam. A barna

haja mindig úgy állt, mintha beleborzolt volna, és ezáltal igen kis erőfeszítéssel sikerült pokolian szexi kinézetre szert tennie.

– Hawk és Niko pár héttel ezelőtt segítettek kifesteni. Úgy tűnik, a nővéreiddel azóta már mindent elrendeztetek, ugye?

Hawk és Niko a sógoraim voltak, és ugyanakkor Jace jóbarátai is, úgyhogy egy cseppet sem lepődtem meg azon, hogy segítettek.

Bólintottam, miközben Jace telt ajkát bámultam, aztán megköszörültem a torkomat.

– Ó, igen. Köszönöm neked, hogy itt lakhatok nálad. Anynyira cuki ez a hely.

– Nos, éppenséggel te teszel nekem szívességet. Mióta Karla elhagyott, a lányoknak nem jutott semmi állandóság. Annyidadás jött és ment nálunk, hogy a számukat se tudom. Egy tűzoltó szolgálati idejéhez nem mindig könnyű alkalmazkodni. Ez most igazán nagyon jó lesz a lányoknak. Egészen felvidultak, mikor elmondtam nekik, hogy vállalod az állást.

Karla volt Jace exfelesége, aki hirtelen eltűnt a városból valami jöttment fickóval, és otthagya Jace-t a kislányokkal. Bámulattal adóztam annak, ahogy Jace helytállt a lányaiért. A mi apánk csodálatos szülő volt, és pokolian fájt, amikor anyát elvitte a rák, de azt el se tudtam képzelni, mennyire fájt volna, ha ő maga dönt úgy, hogy elmegy. De Jace mindennel boldogult.

– Tudod, hogy szeretem a lányaidat. És őszintén, már attól boldog vagyok, hogy saját lakásom lesz, és nem kell visszaköltöznöm Apához. Ettől valamennyire felnőttnek érzem magam, ha érted, mire gondolok.

Láttam már Apa vacsorái közben, hogyan viselkednek a lányok, Hadley egy kicsit félénk volt, és még nem sokat be-

szélt, Paisley pedig inkább koravénnek tűnt. Biztos voltam benne, hogy az anyjuk távozása mindkettejükön jócskán nyomot hagyott.

Jace szája sarka felkunkorodott, és a gyomrom megremegett. Komoly férfi volt, és mindazok után, amiken keresztülment, nem láttam túl gyakran mosolyogni.

De mikor mosolygott... az tetszett.

Talán túlságosan is.

– Nos, annyira azért nem igazi otthon, mivel elég kicsi a hely. De örülök, ha téged boldoggá tesz. Tudod, hogy ide bármikor átjöhetsz, ha esetleg nagyobb konyhában szeretnél főzni. – Elém csúsztatott egy kulcsosomót. – Ezek a főépület kulcsai. Itt is lehettek a lányokkal, amikor én szolgálatban vagyok, ami általában hetente háromszor adódik. Ismered, hogyan mennek ott a dolgok, miután apád mellett nőttél fel. És akkor marad neked négy éjszakád saját használatra. Az is előfordulhat, hogy néha megkérlek, bébiszitterkednél-e egy-egy további estén, hogy elmehessek sörözni a srácokkal, vagy dolgozhassak valamennyit azokon a házakon, amelyeket felújítunk. De ezt csak akkor, ha neked is megfelel, és ezért plusz fizetést adok.

Vajon szokott Jace randevúzni? Az agyamban olyan kérdések kattogtak, amelyeket nem lett volna helyénvaló megkérdezni.

– Természetesen. Bármikor szólhatsz. És bőven eleget fizetsz nekem azzal, amiben megállapodtunk, meg a külön szállással. – Tudtam róla, hogy Jace is keres némi pénzt ezzel a renoválás mellékfoglalkozással, amelyben Niko sógorom is részt vett. Mindketten nagyon tehetségesnek bizonyultak, ha épületeket kellett rendbe hozni, és Jace King láthatólag kiválóan boldo-

gult a túlzottság mellett a házfelújítással is, mert ez a hely is mesészép volt.

– Nagyon köszönöm, de meg szeretném fizetni az idődet. A hétvégeken az anyám bevállalja pár órára a lányokat, és az alatt tudok dolgozni az éppen aktuális házban, de nem akarom ezt túlzottan kihasználni. A pokolba is, a kislányok meglehetősen rendesek tudnak lenni akkor, amikor csak kis adagokban lenne szükségem rájuk. Például, ha lezuhanyoznál, vagy kimennél a mosdóba, csak mondd meg nekik, hogy maradjanak nyugton, amíg vissza nem jössz. Én többnyire elindítok nekik valami műsort a tévén a játszószoobájukban, és ezzel nyerek röpké tizenöt percet, amíg békén hagynak. Csak meg kell mondani Paisley-nek, hogy tartsa Hadley-t maga mellett.

Nevettem. A lányai cukik és bűbajosak voltak, és jól viselkedtek.

– Rendben. Ez elég egyszerűnek tűnik.

Jace átadott egy papírlapot, rajta az időbeosztással. Meg kell mondanom, le voltam nyűgözve. Mindent pontosan leírt nekem. Onnantól, hogy mikor kelnek fel a lányok, mikor alszanak napközben, miket szeretnek enni. Sok mindent már tudtam ezekből, mert az évek alatt sok időt töltöttem el velük, de úgy gondoltam, ez a lista jól jöhet még, amikor a részletekre kerül sor. A papír alján a gyermekorvossal kapcsolatos információk is szerepeltek, akárcsak sürgősség esetére a szülei telefonszáma is.

– Nos, akkor van még néhány dolog, amit tudnod kell, és ami talán még nem derült ki számodra.

Jace hangja komolyra váltott, és mikor a világoskék szemébe pillantottam, megláttam benne az aggodalmat.

– Mondjad – feleltem lágyan.

– Paisley valami okból szorong amiatt, hogy iskolába kell mennie. Az elmúlt két évben már járt óvodába, de sokat beszél arról, mennyire fél, hogy ősszel el kell kezdenie az iskolát. Nem tudom, mi a gondja ezzel, de légy szíves, tudasd velem, ha előtted megnyílik ezzel kapcsolatban.

– Megértettem. Azt hiszem, én is rettentő ideges voltam, amikor óvodába kellett mennem. Ez teljesen normális. Szuperül boldogulsz a lányaiddal, Jace.

Kényszeredetten mosolygott. Láttam a tekintetén a kétségeit, az aggodalmait. Még talán valamennyi büntudatot is amiatt, hogy mindezt egyedül teszi, miközben próbálja ellensúlyozni a tényt, hogy egyedülálló szülő.

– Köszönöm. Nem tudom, Karla távozása mennyi kárt tett a lányokban, de én minden tőlem telhetőt megteszek, hogy jó életet biztosítsak nekik. Legalábbis amennyi egy goromba tűzoltótól kitelik. – Megvonta a vállát, a hangjában évődés volt, de őszinteség is. – Akárhogy is, Paisley annyit fog tudni segíteni neked, amennyi csak kell. Ezt tudod. Nagyon jól alkalmazkodik, de neki is megvannak a maga kis dilije.

– Vagyis?

Eddig nem vettem észre semmi különöset a vele töltött idő alatt. Nagyon édes és udvarias volt, és valóságos energiabomba. És mindig segített Hadley-nek.

– Nos hát, khm, amikor vécére megy... – kezdte Jace, és felnevetett. – Azt veszem észre, hogy mindig leveti az összes ruháját, és egy takaros kis halomba hajtogatja az ajtó előtt, mert nem akarja, hogy a ruhái kakiszagúak legyenek.

Hátravettem a fejemet, úgy nevettem. Eddig nem vettem észre, hogy ezt teszi, de volt valami értelme.

– Azt észrevettem, hogy aránylag sok időt tölt a mosdóban, de most már azt is értem, hogy miért – mondtam.

– Hát igen. Az eddigi óvónőjét nem igazán nyugözte le ez a kis szokása, mert egész kis sor gyűlt össze a vécé előtt minden alkalommal, amikor rájött a kakilhatnék.

– Nos, senkit sem lehet sürgetni, ha rátör a szükség – mondtam nevetve.

– Úgy van. Magam sem fogalmazhattam volna jobban. Mit nem adnék érte, ha olykor pár perccel több jutna nekem a budin! Gyakorlatilag meg kell őket vesztegetnem, hogy tíz percig hagyjanak békén a zuhanyzóban.

Jace King a zuhany alatt nem semmi látvány lehet. Víziók jelentek meg a lelki szemeim előtt, amint aranyszínű, meztelen testét mossa a forró víz sugar alatt... Na tessék, már megint itt tartok.

Mindezt arra fogom, hogy miközben a saját romantikus regényem megírására készültem, egy csomó ilyen témájú könyvet olvastam az utóbbi időben...

És az sem lehetetlen, hogy volt pár erotikus álmom az elmúlt hónapokban erről a férfiről. De nem uralkodhatok a tudatalattim felett, miközben alszom, igaz?

– Hát igen, el tudom képzelni. És mit szeretnél, hol aludjak, ha éppen itt vagyok a főépületben?

– Nos, amikor Mrs. Tusley vigyázott itt a lányokra az óvoda utolsó pár hetében, akkor ő a vendégszobában lakott. Csak az a gond, hogy időnként mindkét lánynak vannak rémálmai, és olyankor szeretnek az én ágyamba mászni. A vendégházban kicsi az ágy, és Mrs. Tusley nem is hitt abban, hogy helyes lenne hagyni a lányokat az ágyába engedni, szóval nem is tudom...

– Jace zavartan megdörzsölte a tarkóját. – Talán elrontom őket azzal, ha hagyom, hogy hozzám bújjanak, ha félnek.

– Szó sincs róla – mondtam. – A nővéreim és én, mi mindig a szüleink szobájába mentünk, amikor kicsik voltunk, és rosszat álmodtunk. Ilyenkor megnyugtatóra vágytunk. Én egyáltalán nem bánom, ha bemásznak az ágyamba. Sőt mi több, amióta anyám meghalt, vagyis jó hosszú ideje, sokszor a nővéreimmel alszom, hol ezzel, hol azzal. Bármikor szívesen látok társaságot az ágyamban.

Jace felvonta a szemöldökét, és hirtelen észbe kaptam, hogy mit mondtam.

– Már úgy értem, *a lányok társaságát*. Mert amúgy nem igazán fogadok vendéget az ágyamban. Mármint nem úgy értem, hogy soha nem volt olyan... – *Atyaisten, valaki állítson már le!* – Szóval a lányok nyugodtan átjöhetnek, ha netán megijednének valamitől.

A pohár vízért nyúltam, amit Jace elém tett, és hosszan belekortyoltam, miközben megpróbáltam visszanyerni az önuralmam.

– Értem, hogy mire gondoltál. És ha ahhoz van kedved, aludj nyugodtan az én hálósobámban. Gondoskodni fogok róla, hogy legyen bent tiszta ágynemű számodra. Így aztán, még ha be is jönnek hozzád, tudsz majd aludni valamennyit, mert az ágy elég nagy.

– Oké. Ez jó tervnek hangzik.

– Ami azt illeti, örülök is, hogy felvetted. Én, khm, remélem... megérted, ha azt kérem tőled, hogy ne hozz férfiakat a házhoz, amikor én szolgálatban vagyok. Hogy mit csinálsz a vendégházban, amikor magad vagy, az természetesen a te dolgod, de én azt szeretném, ha a lányok teljes biztonságban érez-

hetnék magukat, amikor te velük vagy. Amióta Karla elment, én senkinek sem engedtem meg, hogy az ágyamban aludjon, és azt tervezem, hogy ez így is marad.

Az arcom lángra gyúlt a szavaira, és hevesen megráztam a fejemet.

– Sosem tennék ilyet – mondtam.

– Basszus, nem szeretném, ha feszélyezve éreznéd magad ettől. De ezt meg kellett mondanom. Te még fiatal vagy. Biztos vagyok benne, hogy egymillió pasi nyomul utánad. Csak épp azt nem akarom, hogy a lányok összezavarodjanak, amikor te vagy velük. Természetesen a nővéreid vagy jóbarátaid bármikor szívesen látott vendégeim. Csak idegen fickókat ne.

És elnevette magát.

Az agyam még mindig azon járt, amit most vallott be: hogy ő sose hozott ide nőket. Ez vajon mit jelent? Hogy nem is szexelt?

– Tökéletesen egyetértek. Ez nem is kérdés. Szingli vagyok.

– Felemeltem a két kezemet, és hadonásztam, mint valami idióta. – Azt tervezem, hogy írok, amikor éppen nem a lányokkal vagyok.

– Tényleg? Az remek, Ash. Min dolgozol?

Arrafelé hajlok, hogy egy szexi tűzoltó történetét fogom megírni a bébiszitterével.

Jaj, csak viccelek..

Amúgy nem is.

– Nos, romantikus regénynek készül – nyeltem egy nagyot, épp amikor a kis Hadley odatotyogott, elhúzott az apja mellett, egyenesen hozzám jött, és felnyújtotta a kis dundi karját a levegőbe, hogy vegyem fel.

– Helló, tündérbogár. Máris izgulok, mi mindent fogunk csinálni mi hárman, hogy olyan sokat együtt leszünk – mondtam, és az ölembe ültettem. Odadugta a fejét a nyakamhoz, olyan illata volt, mint a napfénynek és a babahintőpornak együtt. Borzas világosbarna fürtjei mindenütt ott táncoltak az arca körül, de a haja nem úgy festett, mintha aznap már látott volna fésűt. Tudtam, hogy Jace minden tőle telhetőt megtesz, és lenyűgözött, hogy még a hajukat is próbálja rendben tartani.

– Szinte még egyáltalán nem beszél, úgyszólván talán te ráveheted, hogy kicsit beszédesebb legyen – mondta Jace halkán, és aggódva nézte a lányát.

– Természetesen. Szerintem nagyon jól kijövünk majd egymással.

– Nos, nyári szünet van, tehát most egész nap veled lesznek. Előadódhat, hogy hamarosan másképp fogod érezni magad. Egy hozzád hasonló fiatal lány talán inkább lógna együtt a haverjaival a tónál, mintsem hogy két kislánnyal töltse az idejét.

Fiatal lány?

Most már másodjára hozta szóba az életkoromat. *Ennyire azért* nem voltam fiatal. Huszonkét éves voltam, sőt pár héten belül huszonhárom. Mama mindig azt mondta, hogy koraérett lélek vagyok. Sosem érdekelt különösebben a bulizgatás a tónál, vagy az, hogy mulatni menjek, és elengedjem magam. Talán éppen azért, mert olyan korán elveszítettem az anyámat, inkább afféle otthonülő lettem. Szerettem a nyugalom érzését, ha a családommal lehettem. Ez mindig így volt.

– Ne aggódj miattam, én nagyon jól elleszek. Bármikor jobban szeretek otthon maradni, mint elmenni a Mézhegy

Sörözőbe – mondtam, és megrántottam a vállamat. Ez volt az igazság. És már alig vártam, hogy elmerülhessek a magam alkotta szavak tengerében. – Szóval, a te szobádban alszom, amikor itt vagyok, és majd meglátjuk, hogy megy a dolog.

– Rendben. Mostanában volt egy kis gond a vízzel az én fürdőszobámban, de még ma jön majd egy faszi, és megcsinálja.

– Nagyszerű. Én a nap hátralévő részét azzal fogom tölteni, hogy berendezkedem a saját lakásomban. Fel szeretnék tenni a falra pár képet, és Vivian gyönyörű függönyöket varrt nekem.

Jace tanulmányozott egy darabig.

– Na nézzenek oda. Már is otthonossá teszed. Remélem, ez annak a jele, hogy nem mondasz fel egy héten belül.

– Erre semmi esély.

Hadley fészkelődött, hogy le szeretne szállni, úgyhogy felálltam, a kis angyal pedig átölelte a lábamat és megpuszilta a térdemet, amitől felnevettem.

Ezután Paisley sétált be a szobába hercegnőszerelésben, tiarával a fején. Hosszú barna haja a hátára simult, és ugyanolyan kék szeme volt, mint az apjának. Mindkét kislány jobban hasonlított Jace-re, mint Karlára, de Hadley kapta az apja színeit, csak hogy nagy barna szemmel és hosszú pillákkal.

– Papa, átjöhet Ashlan pizzázni ma este? – kérdezte Paisley, majd mellém lépett, és az oldalamnak döntötte az arcát.

Csak úgy kalapált a szívem.

Mindig is tudtam, hogy valamikor majd anya szeretnék lenni, és alig vártam, hogy ez megtörténjen. Csak éppen még nem találtam senkit, akit eléggé szerettem volna ahhoz, hogy hat hónapnál tovább akarjak vele lenni.

– Ma este nem, édesem. Ma még szabadnapja van Ashlannek.

Hadley odament az apjához, aki az ölébe vette, és megpusztilta a feje búbját.

– Van másik munkád? – kérdezte tőlem Paisley.

– Egy könyvet fogok írni – mondtam, és a kislány szeme megnedvesedett, az alsó ajka remegni kezdett, mintha épp a szívét törtem volna össze. – De annyi szent, hogy nem kell már ma este elkezdenem. És a pizza a kedvenc ételem.

Jace elmosolyodott, és végigsimította a szakállát.

– Ne hagyj, hogy folyamatosan dolgoztassanak, Ash! A lányaim talán cukinak látszanak, de esküszöm neked, hogy tudnak valóságos kis cápák lenni.

– Nos, mivel a holnap az első közös napunk, azt hiszem, ma este mulathatnánk egy kicsit, és közben be is mutathatnánk neked valamennyit az esti rutinotokból.

Jace mosolygott, és az arca ellazult. Bólintott.

– Ha biztos vagy benne, hogy nem bánod.

– Biztos vagyok benne – feleltem.

És ezzel – hipp-hopp – elkezdődött az új életem.